

Sygn. akt II K 224/16

PR Ds 367.2016

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 08 czerwca 2017 roku.

Sąd Rejonowy w Nidzicy w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – SSR Krzysztof Bieńkowski

Protokolant – st.sekr.sąd.Krzysztof Rydzewski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej O.-Północ w O. – del. do Prok.Rej. w N. Anny Romanowskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 15.12.2016r., 16.01.2017r., 13.02.2017r. ,13.03.2017r. , 24.04.2017r., 29.05.2017r., 05.06.2017r. sprawy:

1. **J. F. (1)**, s. A. i A. z d. F., ur. (...) w N.,

oskarżonego o to, że:

I. W okresie od 08 czerwca 2015 roku do 23 czerwca 2015 roku w sklepie (...) przy ul. (...) w N., woj. (...) - (...) kilkukrotnie kierował wobec J. Z. (1) groźby spalenia sklepu (...), przy czym groźby te wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,

tj. o czyn określony w art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

II. W dniu 04 sierpnia 2015 roku w godzinach 21:50-22:00 w N. przy ul. (...), woj. (...) - (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami i nieletnim wziął udział w pobiciu M. W. i M. S. (1) w ten sposób, że uderzał ich pięściami i kopał nogami po całym ciele doprowadzając wymienionych do stanu bezbronności, w wyniku czego M. W. doznała obrażeń ciała w postaci złamania dolnej krawędzi oczodołu lewego oraz powierzchownych obrażeń ciała obejmujących głowę, szyję i tułów, natomiast M. S. (1) doznał obrażeń ciała w postaci powierzchownych obrażeń głowy, okolic kolan i obu rąk pod postacią stłuczenia i otarcia naskórka, które to obrażenia naruszyły u M. W. funkcje narządu ciała na okres powyżej dni siedmiu, a M. S. (1) naraziły na naruszenie funkcji narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu,

tj. o czyn określony w art. 158 § 1 kk

2. **Z. P. (1)**, c. B. i A. z d. K., ur. (...) w O.,

Oskarżonej o to, że:

III. W dniu 04 sierpnia 2015 roku w godzinach 21:50-22:00 w N. przy ul. (...), woj. (...) - (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami i nieletnim wzięła udział w pobiciu M. W. i M. S. (1) w ten sposób, że uderzała ich pięściami i kopała nogami po całym ciele doprowadzając wymienionych do stany bezbronności, w wyniku czego M. W. doznała obrażeń ciała w postaci złamania dolnej krawędzi oczodołu lewego oraz powierzchownych obrażeń ciała obejmujących głowę, szyję i tułów, natomiast M. S. (1) doznał obrażeń ciała w postaci powierzchownych obrażeń głowy, okolic kolan i obu rąk pod postacią stłuczenia i otarcia naskórka, które to obrażenia naruszyły u M. W. funkcje narządu ciała na okres powyżej dni siedmiu, a M. S. (1) naraziły na naruszenie funkcji narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu,

tj. o czyn określony w art. 158 § 1 kk

ORZEKA :

I. oskarżonego **J. F. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt I czynu , z tym ustaleniem , że działał w z góry powziętym zamiarze i za to z mocy art.190§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. skazuje go , a na podstawie art.190§1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **J. F. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt II czynu i za to z mocy art.158§1 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. oskarżoną **Z. P. (1)** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej w pkt III czynu i za to z mocy art.158§1 k.k. skazuje ją i wymierza jej karę 1(jednego) roku pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art.85 k.k. i art.86§1 k.k. wymierzone w pkt I i II kary pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonemu **J. F. (1)** karę łączną 1(jednego) roku pozbawienia wolności;

V. na podstawie art.69§1 i 2 k.k. , art.70§2 k.k. oraz art.73§2 k.k. w zw. z art.72§1 pkt 5 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt III kary pozbawienia wolności wobec oskarżonej **Z. P. (1)** warunkowo zawiesza na okres próby 4(czterech) lat, nakładając na oskarżoną w okresie próby obowiązek powstrzymania się od nadużywania alkoholu i używania innych środków odurzających i oddaje oskarżoną w okresie próby pod dozór kuratora;

VI. na podstawie art.46§2 k.k. orzeka wobec oskarżonego **J. F. (1)** nawiązki na rzecz pokrzywdzonych:

- na rzecz M. W. w kwocie 1.000 (jednego) tysiąca złotych;

- na rzecz M. S. (1) w kwocie 3.000 (trzech tysięcy) złotych;

VII. na podstawie art.46§2 k.k. orzeka wobec oskarżonej **Z. P. (1)** nawiązkę na rzecz pokrzywdzonej M. W. w kwocie 5.000 (pięciu) tysięcy złotych;

VIII. na podstawie art.627 k.p.k. w zw. z art.633 k.p.k. zasądza od oskarżonych **Z. P. (1) i J. F. (1)** na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. W. kwoty po 750 (siedemset pięćdziesiąt) zł od każdego z nich tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

IX. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw.A. W. kwotę 1428 zł wraz z należnym od tej kwoty podatkiem VAT tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego **J. F. (1)** wykonywaną z urzędu w postępowaniu przed Sądem;

X. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw.K. R. (2) kwotę 1428 zł wraz z należnym od tej kwoty podatkiem VAT tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonej **Z. P. (1)** wykonywaną z urzędu w postępowaniu przed Sądem;

XI. na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwalnia oskarżonych od zapłaty kosztów sądowych w całości;

ZARZĄDZENIE

1.(...)

2. (...)

N. (...)

Sygn. akt II K 224/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Pokrzywdzona J. Z. (1) wraz z mężem P. Z. (1) prowadzą sklep (...) przy ul. (...) w N., woj. (...) - (...).

Oskarżony J. F. (1) w 2015 roku kilkakrotnie przychodził do w/w sklepu aby robić zakupy lub/i dokonywać niewielkich kradzieży.

W okresie od 08 czerwca 2015 roku do 23 czerwca 2015 roku zachowanie J. F. (1) w stosunku do agentki i pracowników sklepu (...) w N. uległo znacząco pogorszeniu, co zostało wywołane odmową sprzedaży produktów alkoholowych przez N. T. (1) (kasjerkę) nieletniemu wówczas K. D. (1), który do sklepu przyszedł wraz z oskarżonym J. F. (1).

Na odmowę sprzedaży alkoholu oskarżony gwałtownie zareagował mówiąc „spalę cię kurwo i tą budę”. N. T. (1) w przedmiotowej sytuacji zatelefonowała do agentów lokalu, z prośbą aby przyjechali.

W tym samym dniu oskarżony J. F. (1) wrócił do sklepu celem zakupu piwa i po okazaniu przez oskarżonego dowodu osobistego kasjerka sprzedała mu alkohol. Podczas dokonywania transakcji oskarżony znów groził spalaniem sklepu. O zachowaniu oskarżonego N. T. (2) opowiedziała znajdującemu się w lokalu P. Z. (1), który wyszedł przed sklep aby porozmawiać z oskarżonym. W trakcie rozmowy oskarżony w kierunku P. Z. (1) raz jeszcze potwierdził swoje groźby dotyczące spalania sklepu.

W dniu 08 czerwca 2015 roku około godziny 20:30 oskarżony wraz z K. D. (1) znów przyszedli do sklepu celem zakupu piwa. Na tamtą chwilę przy kasie stał P. Z. (1), który odmówił mu sprzedaży piwa z uwagi na nietrzeźwość oskarżonego. Oskarżony zaczął ponownie odgrażać się P. Z. (1), że „spali ten sklep”. P. Z. (1) obawiając się spełnienia gróźb zatelefonował do firmy ochroniarskiej mającą pod swą pieczęć sklep, celem zwiększenia dozoru w okolicach sklepu.

W okolicach 15-19 czerwca 2015 roku w sklepie pracowała J. Z. (2), do której to oskarżony J. F. (1) również kierował groźby – spalania sklepu, które wywołały obawę.

P. Z. (1) i J. Z. (2) zatrudniając A. K. w sklepie, prosili ją o zwrócenie uwagi na oskarżonego opisując jej przebieg dotychczasowego zachowania oskarżonego.

Dowód: zeznania J. Z. (1) [k.2v-3v, 380-380v]; zeznania N. T. (1) [k.7v-8, 393v]; zeznania P. Z. (1) [k. 11v-12, 393v-394]; zeznania A. K. [k.15v, 406v], częściowo zeznania świadka K. D. (1) [k. 19-20, 464v].

W dniu 04 sierpnia 2015 roku w godzinach popołudniowych pokrzywdzony M. S. (1) przebywał u pokrzywdzonej M. W..

W godzinach wieczornych M. S. (1) źle się poczuł i postanowił wrócić do domu. W związku z powyższym M. W. postanowiła odprowadzić go , przy okazji wyprowadzając psa.

W pewnym momencie podczas spaceru przy ul. (...) w (...) pokrzywdzeni natknęli się na oskarżonego J. F. (1), oskarżoną Z. P. (1) oraz K. D. (1), którzy wcześniej spożywali alkohol w postaci piwa. Oskarżeni wraz z K. D. (1) zaczęli słownie zaczepiać M. W. i M. S. (1). Pokrzywdzeni na zaczepki słowne oskarżonych zareagowali analogiczną odpowiedzią i odeszli.

Po przejściu około 100 metrów (w okolicy apteki) pokrzywdzeni zostali zaatakowani przez oskarżonych i K. D. (1).

M. S. zaatakowali oskarżony J. F. (1) oraz K. D. (1), a pokrzywdzoną M. W. oskarżona Z. P. (1). Oskarżony J. F. (1) oraz K. D. zaczęli bić M. S. (1) zadając ciosy pięściami. W momencie kiedy M. S. (1) przewrócił się J. F. (1) wraz z K. D. (1) zaczęli go kopać.

W tym samym czasie Z. P. (1) zadawała ciosy rękami – pięścią M. W., a w momencie gdy się przewróciła to zaczęła ją kopać.

W momencie kiedy J. F. (1) oraz K. D. (1) przestali bić M. S. (1), podeszli do Z. P. (1) i wspólnie oddalili się z miejsca zdarzenia.

Dowód: zeznania M. S. (1) [k. 127v, 380v-381]; zeznania M. W. [k. k. 347, 381-381v]; zeznania częściowo K. D. (1) [k. 464v, 138v-139].

W skutek pobicia M. W. doznała złamania dolnej krawędzi oczodołu lewego oraz powierzchownych obrażeń ciała obejmujących głowę, szyję i tułów. Skutkujących naruszeniem funkcji narządów ciała na okres przekraczający 7 dni.

W skutek pobicia M. S. (1) doznał powierzchownych obrażeń

Wielu okolic ciała: głowy, okolic kolan i obu rąk pod postacią stłuczenia i otarć naskórka. Przedmiotowe obrażenia spowodowały naruszenie funkcji i narządów ciała na okres nieprzekraczający 7 dni.

Dowód: opinie biegłego lekarza [k. 133-134].

Oskarżeni przyznali się do wspólnego udziału w bójce, natomiast oskarżony J. F. (1) nie przyznał się do gróźb karalnych kierowanych do J. Z. (2).

J. F. (1) przesłuchany w trakcie trwania postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego odnośnie popełnienia czynu z art. 190 § 1 kk nie przyznał się do winy i odmówił składania wyjaśnień. Oskarżony odnosząc się do drugiego stawianego mu czynu wskazał, iż do zdarzenia doszło w wyniku ugryzienia go przez psa, który był wyprowadzany przez pokrzywdzoną M. W.. Wskazywał, iż pies podbiegł do niego i go ugryzł, a w reakcji obronnej kopnął psa. W wyniku czego pokrzywdzeni mieli zaatakować oskarżonych.

Dowód: wyjaśnienia J. F. (1) [k. 35, 152v-153];

Podczas postępowania sądowego wskazany oskarżony przyznał się jedynie do wspólnej bójki z M. S. (1). Oskarżony odnosząc się do gróźb karalnych wskazał, iż zdarzało mu się „nadużywać” gościnności w sklepie (...) i dokonywał drobnych kradzieży. Pokrzywdzona J. Z. (1) w wyniku dokonanych kradzieży przez oskarżonego miała sama mu grozić, iż jeżeli nie zaprzestanie kradzieży to zgłosi sprawę na policję podając, że J. F. (1) chce spalić sklep (...)

Dowód: wyjaśnienia J. F. (1) [k. 379v].

Oskarżona Z. P. (1) przesłuchana w trakcie trwania postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego wskazywała, iż przedmiotowa sytuacja została wywołana przez ugryzienie przez psa pokrzywdzonej J. F. (1). Wskazała, iż „wtedy ja się zdenerwowałam i sprowokowałam bójkę”.

Dowód: wyjaśnienia Z. P. (1) [k. 183];

Podczas postępowania sądowego wskazana oskarżona nie przyznała się do pobicia pokrzywdzonych i potwierdziła wcześniej złożone wyjaśnienia.

Dowód: wyjaśnienia Z. P. (1) [k. 379v-380];

Ponadto Sąd ustalił, że oskarżony J. F. (1) nie jest chory psychicznie, upośledzony umysłowo i nie wykazuje organicznych zaburzeń osobowości. Stwierdzili u w/w cechy osobowości dys socjalnej oraz rozpoznali zespół uzależnienia spowodowany używaniem kanabinoli

Dowód: opinia biegłych psychiatrów i psychologów [k. 254-260].

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia złożone przez oskarżonych nie zasługują na wiarę. Wyjaśnienia, w których zaprzeczają swój udział w pobiciu, a dodatkowo J. F. (1) w zakresie gróźb karalnych w ocenie Sądu stoją w sprzeczności z innymi zgromadzonymi w sprawie dowodami, w szczególności zeznaniami pokrzywdzonych jak i świadków w osobach M. S. (1), M. W., A. K., J. Z. (1), P. Z. (1) oraz N. T. (1)

W ocenie Sądu relacje poszkodowanych jak i wyżej wymienionych świadków są wiarygodne. Wymienieni od początku postępowania składali spójne i konsekwentne zeznania identyfikując sprawców stawianych czynów.

Tak więc Sąd odnosząc się do pierwszego ze stawianych czynów oskarżonemu J. F. (1) wskazuje, iż pokrzywdzona J. Z. (1) opisała sprawce jak również w sposób szczegółowy i wiarygodny opisała przebieg zdarzenia.

Wskazać należy, że pokrzywdzona jak i świadkowie są dla oskarżonego osobami obcymi, które nie mają żadnych racjonalnych powodów, aby bezpodstawnie obciążać oskarżonego.

W ocenie Sądu jako całkowicie bezzasadne odrzucić należy sugestie oskarżonego jakoby pokrzywdzona w sposób zaplanowany i celowy złożyła fałszywe zeznania.

Relacje świadków są bowiem spójne i konsekwentne, tworząc wzajemnie się uzupełniająca całość. Wskazać należy, że P. Z. (1) oraz N. T. (1) byli naoczniymi świadkami nagannego zachowywania się oskarżonego J. F. (1), które występowały zarówno w okolicy jak i w samym sklepie (...) w N.. Wskazać należy również, że P. Z. (2) wcześniej zwracał uwagę oskarżonemu, by ten tak się nie zachowywał i zaniechał swoich gróźb.

Wskazać należy, iż oskarżony J. F. (1) został poddany badaniom psychiatrycznym, po których biegli jednoznacznie stwierdzili, że u oskarżonego występuje zespół uzależnienia spowodowany używaniem kanaboidów, a przedmiotowe groźby występowały na skutek odmowy sprzedaży mu alkoholu przez pokrzywdzoną J. Z. (1).

Linia obrony przyjęta przez oskarżonego J. F. (1), która to miała zostać uwiarygodniona zeznaniami K. D. (1) nie znajduje, żadnego potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, a ponadto w części K. D. (1) opisywał zdarzenia, które legły u podstaw groźb „spaleniem” pokrzywdzonej i jej własności. Ponadto wskazał, że „ale on może mówić, że spali sklep” [vide: zeznania K. D. (1) k. 20].

Sąd wziął pod uwagę dość specyficzną sytuację, w jakiej oskarżony J. F. (1) groził pokrzywdzonej J. Z. (3). Wypowiedzi obu stron Sąd analizował z uwzględnieniem ich kontekstu, który obejmuje także towarzyszące wypowiedziom zachowania. Zdaniem Sądu zachowanie oskarżonego oceniane bezpośrednio, jak również na szerszym tle panujących pomiędzy nim a pokrzywdzoną stosunków może zostać zakwalifikowane jako wywołujące u pokrzywdzonej realne obawy. Świadczy o tym złożenie zawiadomienia o przestępstwie przez pokrzywdzoną bezpośrednio po zdarzeniu, a więc odstęp czasowy między zaistnieniem inkryminowanego zdarzenia, a podjęciem kroków zmierzających do uruchomienia postępowania karnego. O usprawiedliwionej obawie o zdrowie i życie oraz mienie, może również świadczyć fakt, iż pokrzywdzona poprosiła o wzmocnienie dozoru nocnego sklepu (...), Z tych też względów kulminacyjne zachowanie oskarżonego w postaci wypowiedzianych gróźb Sąd ocenił jako wypełniające znamiona groźby karalnej ponad wszelką wątpliwość.

Należało zauważyć, że przestępstwo groźby karalnej spenalizowane w art. 190 § 1 kk polega na tym, że a) sprawca grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa, b) przestępstwo to ma być popełnione na szkodę tej osoby, wobec której groźba jest wypowiedzana, lub na szkodę osoby dla niej najbliższej, c) groźba ta wzbudza u pokrzywdzonego obawę, że zostanie spełniona oraz d) obawa ta musi być uzasadniona. Wszystkie te przesłanki muszą wystąpić łącznie i tak też było w przedmiotowej sprawie. Nie ulega również wątpliwości Sądu, iż znamię występkę z art. 190 § 1 kk polegające na wzbudzeniu w zagrożonym obawy spełnienia groźby, należy oceniać subiektywnie, z punktu widzenia zagrożonego i wystarczy, aby groźba wzbudziła w zagrożonym przekonanie, że jest poważna i zachodzi prawdopodobieństwo jej ziszczenia.

Dla karalności przestępstwa groźby karalnej nie jest istotne czy sprawca miał w rzeczywistości zamiar zrealizowania groźby. W skład znamion przestępstwa z art. 190 § 1 kk nie wchodzi istnienie zamiaru spełnienia groźby ani nawet nie jest konieczne obiektywne niebezpieczeństwo jej realizacji. Sprawca może nie chcieć spełnienia groźby. Istotne jest jednak, aby zagrożony nie wiedział o tym, a groźba wzbudziła u niego uzasadnioną obawę, iż będzie spełniona (wyr. SN z 3.4.2008 r., IV KK 471/07, OSNwSK 2008, Nr 1, poz. 801; wyr. SA w Katowicach z 20.8.2009 r., II AKA 123/09, KZS 2010, Nr 5, poz. 43; wyr. SA w Krakowie z 17.12.2008 r., II AKA 196/08, KZS 2009, Nr 2, poz. 35; wyr. SA w Lublinie z 11.10.2005 r., II AKA 233/05, KZS 2006, Nr 7–8, poz. 118).

Natomiast Sąd odnosząc się do drugiego z czynów stawianego oskarżonemu J. F. (1) jak również oskarżonej Z. P. (1) tj. o czym z art. tj. o czyn określony w art. 158 § 1 kk wskazać należy, że pokrzywdzeni M. W. jak i M. S. (1) nie tylko opisali poszczególnych sprawców, ale również w sposób szczegółowy i wiarygodny opisali przebieg zdarzenia i rolę poszczególnych osób w przedmiotowym zdarzeniu.

Jednocześnie świadkowie – pokrzywdzeni wskazywali, iż ani z ich strony nie doszło do aktów agresji, które mogłyby prowokować do tak agresywnego zachowania oskarżonych, wbrew twierdzeniom samych oskarżonych. W przedstawionym materiale dowodowym nie ma żadnych okoliczności by przyznać wyjaśnieniom oskarżonych racji, a mianowicie, iż pies którego wyprowadzali pokrzywdzeni podbiegł do J. F. (1) i ugryzł go bez powodu. Pokrzywdzeni jasno wskazywali, że kiedy mijali się z oskarżonymi to doszło między nimi do zaczepek słownych sprowokowanych przez oskarżonych w rezultacie czego w krótki okresie czasu – po odejściu około 100 metrów – oskarżeni rzucili się na nich celem pobicia.

Okoliczności zdarzenia wskazują jednoznacznie na wspólny atak oskarżonych na pokrzywdzonych. Swoisty podział celów ataku (napaść na M. S. przez J. F. i K. D. oraz atak na M.W. przez Z. P.) nie był związany z jakimkolwiek ekscysem Z. P. a stanowił element swoistej taktyki napastników, którzy obejmowali swoim zamiarem pobicie obojga pokrzywdzonych.

Podkreślenia wymaga, że ze zgodnych relacji pokrzywdzonych wynika, że po przejściu około 100m od miejsca sprzeczki z oskarżonymi i K. D. zostali równocześnie zaatakowani – M. S. przez najpierw J. F., do którego dołączył K. D., a M.W. przez Z. P..

Jednocześnie analiza zeznań pokrzywdzonych, osób dla oskarżonych całkowicie obcych, które nie mają żadnego uzasadnionego powodu aby ich bezpodstawnie obciążać, nie wskazuje w żaden sposób na opisywane przez oskarżonego J. F. zaatakowanie Z. P. przez pokrzywdzonego w ogóle nie miało miejsca, zaś oskarżony wraz z K. D. pobili M. S., równolegle z atakiem Z. P. na M.W..

Wykluczyć natomiast należy w świetle zeznań M. S. (1) aby J. F. był odciągany od pokrzywdzonego przez K. D., wręcz przeciwnie udział obu wymienionych sprawców w zdarzeniu był aktywny, obaj „zaczęli mnie okładać” (k.380v).

W ocenie Sądu nie ma żadnych podstaw, aby kwestionować wiarygodność relacji pokrzywdzonych. Oboje w sposób spójny i konsekwentny opisali przebieg zdarzenia, przy czym ich relacje oddają dynamikę i gwałtowność zdarzenia.

W realiach niniejszej sprawy Sąd doszedł do przekonania, iż nie można mówić o tym, aby oskarżeni działali w ramach obrony koniecznej. To oskarżeni wszczęli awanturę i to oni byli agresywni. Geneza zdarzenia jest przy ocenie sytuacji motywacyjnej oskarżonych niezwykle istotna i wskazuje, że oskarżeni – wbrew lansowanym twierdzeniom - absolutnie nie działali w celu odparcia bezpośredniego, bezprawnego zamachu na swoją osobę. Tym bardziej, iż sama oskarżona Z. P. (1) wskazywała iż „wtedy ja się zdenerwowałam i sprowokowałam bójkę” [vide: wyjaśnienia Z. P. (1) [k. 183].

Zgodnie z opinią lekarską sporządzoną przez lek. medycyny sądowej w feralnym zdarzeniu pokrzywdzeni doznali odpowiednio:

- M. W. doznała złamania dolnej krawędzi oczodołu lewego oraz powierzchownych obrażeń ciała obejmujących głowę, szyję i tułów. Skutkujących naruszeniem funkcji narządów ciała na okres przekraczający 7 dni.

- M. S. (1) doznał powierzchownych obrażeń

Wielu okolic ciała: głowy, okolic kolan i obu rąk pod postacią stłuczenia i otarć naskórka. Przedmiotowe obrażenia spowodowały naruszenie funkcji i narządów ciała na okres nieprzekraczający 7 dni.

W ocenie Sądu powyższa opinia jest pełna, jasna i fachowa. Biegły, posiadający wiadomości specjalne i ugruntowane doświadczenie zawodowe przeanalizował całość dostępnej dokumentacji i sformułował jasne i logiczne, należyście uzasadnione wnioski.

Przy czym pokrzywdzeni jasno wskazywali, iż M. W. i M. S. (1) zostali zaatakowani w sposób nagły przez oskarżonych, którzy działali wspólnie. Owszem pokrzywdzonej M. W. ciosy zadawała jedynie oskarżona Z. P. (1), tak samo jak pokrzywdzonemu M. S. (1) ciosy zadawał J. F. (1) i K. D. (1). Ten fakt również został potwierdzony przez samych oskarżonych i nie ma to żadnego wpływu na zaistnienie bójki.

Nie budzi wątpliwości patrząc przez pryzmat powyższych rozważań, iż obrażenia powstałe u pokrzywdzonych były wynikiem działania oskarżonych. Zakres obrażeń oraz okres na jaki obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia sąd ustalił w oparciu o jasną, spójną, pełną opinię biegłego powołanego w sprawie. Przy czym z okoliczności sprawy wynika, iż działał on umyślnie, działał ze świadomością możliwości powstania obrażeń w wyniku nagannych działań.

Biorąc pod uwagę, że wszyscy oskarżeni są ludźmi dorosłymi, znającymi obowiązujące normy prawne i konsekwencje ich nieprzestrzegania, a czyny im zarzucane mają charakter prosty ze społecznego punktu widzenia, uznać należy, że można im przypisać winę.

W odniesieniu do oskarżonego J. F. (1) w tym zakresie nie zachodzą przesłanki do przyjęcia ograniczonej bądź zniesionej poczytalności, co wynika z jasnej, pełnej i fachowej opinii zespołu biegłych psychiatrów i psychologa.

Przepis art. 158 § 1 kk stanowi, iż karze podlega, kto bierze udział w bójce lub pobiciu, w którym naraża się człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub 157 § 1 kk. Przedmiotem ochrony, jako znamieniem typów czynu zabronionego, jest w wypadku przestępstwa określonego w art. 158 § 1 kk życie i zdrowie człowieka. Przez pobicie należy rozumieć czynną napaść przynajmniej dwóch osób na jedną osobę albo grupy osób na grupę, przy czym w tym ostatnim wypadku do atakujących należy przewaga. W odróżnieniu od bójki, w wypadku pobicia można jednoznacznie wskazać na atakujących i broniącego lub broniących się. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 maja 1974 r., II KR 14/74, OSNKW 1974, nr 10, poz. 186 wskazał trafnie na cechę udziału w pobiciu, które musi polegać na świadomym współdziałaniu uczestników pobicia. Udziałem w pobiciu jest każda forma kierowanego wolą udziału w grupie napastniczej, bowiem obecność każdego jej uczestnika zwiększa przewagę napastników i przez to ułatwia im dokonanie pobicia, zadawanie razów, a wzmaga niebezpieczeństwo nastąpienia skutków w zdrowiu ofiar. Rozmaitość form zachowania, aktywność każdego z uczestników, zadawane razy, ich ilość i skutki mają znaczenie dla oznaczenia stopnia winy każdego z nich, więc i kary, ale nie są one znamienne dla bytu tego przestępstwa”.

Przez przestępstwo pobicia z art. 158 § 1 kk rozumie się czynną napaść co najmniej dwóch sprawców na jedną lub więcej osób. Nie oznacza to jednak, że w przypadku większej liczby pokrzywdzonych, poszczególni sprawcy muszą wziąć udział w pobiciu każdego z nich, gdyż dla bytu przestępstwa wystarczające jest działanie skierowane chociażby przeciwko jednemu z pokrzywdzonych, z zachowaniem wspólności zamiaru i tożsamości zdarzenia, przy czym uczestnik pobicia musi mieć świadomość niebezpiecznego charakteru zdarzenia i generalnie przewidywać następstwa czynu w postaci ciężkich uszkodzeń ciała (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 10 kwietnia 2001 r., II AKa 27/2001, OSA 2002, z. 3, poz. 20). W wypadku typu określonego w art. 158 § 1 kk skutkiem uczestniczenia w bójce lub pobiciu jest narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub uszczerbku na zdrowiu przestępstwo to jest więc typowym przestępstwem konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo. Przemysł przestępstwo określone w art. 158 § 1 kk może być popełnione tylko umyślnie. Sprawca bierze umyślnie udział w bójce lub w pobiciu

ze świadomością, że bójka lub pobicie zagraża bezpośrednio życiu lub w poważnym stopniu zdrowiu człowieka i tego chce lub przynajmniej na to się godzi. (jak Komentarz do art. 158 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Barczak-Oplustil, G. Bogdan, Z. Cwiakalski, M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Rodzynkiewicz, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll, Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Komentarz do art. 117-277 k.k., Zakamycze, 2006, wyd. II). Określony w art. 158 § 1 kk udział w bójce lub pobiciu jest przestępstwem umyślnym, które wymaga zamiaru bezpośredniego co do samego uczestnictwa w zajściu, natomiast znamię jego niebezpiecznego charakteru (tj. narażenia życia lub zdrowia człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo) może być objęte zamiarem ewentualnym (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 IV 1975 r., II KRN 10/75, OSNPG 1976, nr 3, poz. 20). Osoby zaatakowane w ramach pobicia nie ponoszą odpowiedzialności za naruszenie nietykalności cielesnej i obrażenia zadane napastnikom, gdyż znajdują się w sytuacji obrony koniecznej.

Zatem w ocenie Sądu nie budzi również wątpliwości kwestia kwalifikacji prawnej popełnionego przez oskarżonych przestępstwa.

Wymierzając za przypisane oskarżonym czyny karę Sąd miał na uwadze całokształt okoliczności zarówno łagodzących jak i obciążających, w szczególności stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu i stopień winy.

Określając wysokość kary Sąd uwzględnił również cele zapobiegawcze i wychowawcze kary w stosunku do sprawcy, a ponadto potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd ustalając wymiar kary brał pod uwagę przede wszystkim skutki działania oskarżonych, w szczególności stopień uszczerbku na zdrowiu oraz krzywdą którą to doznał pokrzywdzony nagannym zachowaniem oskarżonego.

Jako okoliczności obciążające przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze sposób działania oskarżonych, który wraz z Z. P. (1) (odnośnie czynów II i III części wstępnej wyroku) w zuchwały sposób zaatakowali pokrzywdzonych, a dodatkową okolicznością obciążającą są stosunkowo bolesne skutki zdarzenia dla pokrzywdzonych. Niemniej jednak uwzględnić przy wymiarze kary należało również fakt, że obrażenia choć bolesne nie spowodowały poważniejszych skutków dla zdrowia poszkodowanego.

Ponadto przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze również gwałtowne i wulgarne w znacznym stopniu zachowanie sprawców w stosunku do pokrzywdzonych oraz znaczną jego uciążliwość. Podkreślić należy, że wypowiedane groźby pod adresem pokrzywdzonego wzbudziły w nim uzasadnioną groźbę spełnienia. Ponadto jako okoliczność obciążającą należało uwzględnić dotychczasową karalność oskarżonego.

Dotychczasowa karalność J. F. (1) w kontekście warunków i właściwości osobistych sprawcy wyklucza warunkowe zawieszenie kary, albowiem brak jest jakichkolwiek podstaw do przypuszczeń, że oskarżony pomimo zawieszenia kary nie popełni nowego przestępstwa.

Tak więc Sąd w odniesieniu do oskarżonego J. F. (1) za czyn zarzucany w pkt I, na podstawie art. 190 § 1 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, natomiast za czyn II, na podstawie art. 158 § 1 kk karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Natomiast w pkt IV wyroku na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierzone kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu J. F. (1) karę łączną 1 (jednego) roku bezwzględnego pozbawienia wolności.

Sąd odnosząc się do wymiaru kary wymierzonej oskarżonej Z. P. (1) za czynnik łagodzący uznał wcześniejszą niekaralność oskarżonej.

Tak więc w pkt III wyroku z mocy art. 158 § 1 kk skazał ją i wymierzył jej karę 1 roku pozbawienia wolności, przy czym przedmiotową karę zgodnie z pkt V wyroku warunkowo zawiesił na okres próby 4 lat, nakładając na nią w okresie próby obowiązek powstrzymania się od nadużywania alkoholu i używania innych środków odurzających i oddał oskarżoną w okresie próby pod dozór kuratora – jako , że w/w jest sprawcą młodocianym.

W ocenie Sądu – biorąc pod uwagę całokształt zdarzenia , jak również warunki i właściwości sprawców zasądzona w pkt VI sentencji wyroku kwota nawiązki w wysokości odpowiednio na rzecz M. W. kwota 1.000,00 zł oraz M. S. (1) kwota 3.000,00 zł odpowiadają wadze czynu i rekompensują cierpienia związane z naruszeniem funkcji narządu ciała, które to obrażenia, choć bolesne nie zagrażały w poważny sposób życiu czy zdrowiu poszkodowanych.

Natomiast mając na uwadze stopień obrażeń u M. W., które zostały zadane przez Z. P. (1) zgodnie z art. 46 § 2 kk orzeczono nawiązkę w kwocie 5.000,00 zł.

Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 633 kpk zasądzono od oskarżonych Z. P. (1) i J. F. (1) na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. W. kwotę po 750 (siedemset pięćdziesiąt) zł od każdego z nich tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

Sąd w pkt IX i X zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów wynagrodzenie za obronę oskarżonych wykonywaną z urzędu w postępowaniu przed Sądem.

Sąd w pkt XI sentencji wyroku - na podstawie art. 624 § 1 kpk - biorąc pod uwagę sytuację oskarżonych zwolnił ich w całości od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty.